

ผนวก ก

แบบสอบถาม

เรื่องปัจจัยที่มีผลกระทบต่อดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้พิพากษา
ในคดีทำร้าย ร่างกาย : ศึกษาเฉพาะกรณีในชั้นอุทธรณ์

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้สำหรับผู้พิพากษาที่พิจารณาคดีในชั้นอุทธรณ์
 2. แบบสอบถามจัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้พิพากษา ในคดีทำร้ายร่างกาย : ศึกษาเฉพาะกรณีในชั้นอุทธรณ์
 3. การตอบแบบสอบถามนี้จะไม่มีผลกระทบต่อผู้ตอบแต่ประการใด จึงใคร่ขอความกรุณาท่านตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ
 4. แบบสอบถามฉบับนี้มี 3 ส่วน
 - ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้พิพากษา
 - ส่วนที่ 2 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีผลกระทบต่อดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้พิพากษาในคดีทำร้ายร่างกาย
 - ส่วนที่ 3 ความเห็นเพิ่มเติมของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะได้รับความอนุเคราะห์ จากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

เรวัตร สกุลคล้อย

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาการบริหารงานยุติธรรม

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

แบบสอบถามเพื่อการศึกษา

เรื่อง ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้พิพากษา

ในคดีทำร้ายร่างกาย : ศึกษาเฉพาะกรณีในชั้นอุทธรณ์

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังของผู้พิพากษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ให้ตรงกับข้อมูลของท่าน

ข้อที่	ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังของผู้พิพากษา
1.	เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2.	อายุ ☐ ต่ำกว่า 45 ปี ☐ ระหว่าง 46-50 ปี ☐ ระหว่าง 51-55 ปี ☐ ระหว่าง 56-60 ปี ☐ 61 ปีขึ้นไป
3.	ระดับการศึกษาทางกฎหมาย ☐ ปริญญาตรี ☐ สูงกว่าปริญญาตรี ☐ ปริญญาโท ☐ ปริญญาเอก
4.	การศึกษาอื่นนอกจากปริญญาทางกฎหมายและนิติบัณฑิต.....ระบุ
5.	ประสบการณ์ทำงานก่อนดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) ☐ นิติกร ☐ ทนายความ ☐ อัยการ ☐ ตำรวจ ☐ เจ้าพนักงานบังคับคดี ☐ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ☐ พนักงานคุมประพฤติ ☐ พนักงานราชทัณฑ์ ☐ อื่น ๆ ระบุ
6.	ประสบการณ์การทำงานเป็นผู้พิพากษาในศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาค ☐ น้อยกว่า 1 ปี ☐ 1-3 ปี ☐ 4-6 ปี ☐ 6-10 ปี ☐ มากกว่า 10 ปี

ส่วนที่ 2 ข้อมูลที่เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลกระทบต่อดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้พิพากษาในคดี
ทำร้ายร่างกาย

ตอนที่ 1 ปัจจัยที่เกิดจากผู้กระทำความผิด ท่านคิดว่าปัจจัยที่เกิดจากผู้กระทำความผิดมีผลต่อ
การใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้พิพากษา

ข้อที่	ปัจจัย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1.	<u>ด้านปัจจัยส่วนตัวของผู้กระทำ</u> <u>ความผิด</u> การสำนึกผิดและการชดใช้ ค่าเสียหายของจำเลย เป็นเหตุผล หนึ่งที่ทำให้ลงโทษสถานเบาและ รอกการลงโทษได้					
2.	ประวัติการกระทำความผิดของ จำเลยมีผลต่อการที่จะไม่ได้รับ การลงโทษสถานเบาหรือรอกการ ลงโทษ					
3.	การที่จำเลยอายุน้อยหรือเป็น เยาวชนอยู่ในขณะกระทำ ความผิด มักจะได้รับการลงโทษ สถานเบาหรือรอกกำหนดโทษหรือ รอกการลงโทษ					
4.	การที่จำเลยมีความประพฤติดี ย่อมเป็นเหตุผลหนึ่งที่จะได้รับ การลงโทษสถานเบาหรือ รอกการลงโทษ					

ข้อที่	ปัจจัย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
5.	สภาวะแห่งจิตหรือความวิกลจริต ของจำเลยเป็นเหตุผลหนึ่งที่จะ ลงโทษสถานเบาหรือรอการ ลงโทษ					
6.	อาชีพของจำเลยที่ประกอบอาชีพ สุจริต ฐานะการทำงานมั่นคงเป็น ประโยชน์แก่สังคมเป็นเหตุหนึ่ง ที่ใช้ประกอบดุลพินิจในการลงโทษ จำเลยในสถานเบาหรือรอการ ลงโทษ					
7.	การที่จำเลยมีระดับสติปัญญาต่ำ ไม่รู้ผิดชอบหรือรู้ผิดชอบต่ำ เป็น เหตุหนึ่งที่ทำให้ลงโทษสถานเบา หรือรอการลงโทษได้					
8.	การที่จำเลยมีการศึกษาดี ตั้งใจ ศึกษาเล่าเรียนและมีผลการเรียน ดีเยี่ยมเป็นเหตุผลหนึ่งที่ใช้ ประกอบดุลพินิจในการลงโทษ สถานเบาหรือรอการลงโทษ					
9.	ความเจ็บป่วยของจำเลยเป็น เหตุผลหนึ่งที่จะลงโทษสถานเบา หรือรอการลงโทษได้					

ข้อที่	ปัจจัย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
10	ความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัวของ จำเลย เช่นคนในครอบครัวของ จำเลยยังรักใคร่ห่วงใยจำเลย เป็นเหตุผลหนึ่งที่ใช้ประกอบ ดุลพินิจในการลงโทษสถานเบา และรอการลงโทษได้					
11.	สภาพความเป็นอยู่ของจำเลยที่มี ถิ่นที่อยู่เป็นหลักแหล่งเป็นเหตุ หนึ่งที่ใช้ประกอบดุลพินิจในการ ลงโทษจำเลยในสถานเบาหรือรอ การลงโทษ					
12	นิสัยเป็นคนก้าวร้าวเจ้าอารมณ์ ของจำเลย เป็นเหตุหนึ่งที่จะ ลงโทษจำเลยในสถานหนัก					
13	เพศของจำเลยเป็นข้อหนึ่งที่ต้อง นำมาคำนึงในการกำหนดโทษที่ จะลงแก่จำเลย					
1.	<u>ด้านความประพฤติและเจตนา</u> <u>ของผู้กระทำความผิด</u> สภาพพฤติกรรมและความรุนแรง ในการกระทำความผิดของจำเลย เป็นข้อที่นำมาคำนึงในการ กำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลย					

ข้อที่	ปัจจัย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
2.	มูลเหตุชักจูงใจในการกระทำ ความผิดของจำเลยเป็นข้อหนึ่ง ที่ต้องนำมาคำนึงในการกำหนด โทษที่จะลงแก่จำเลย					
3.	ระดับของเจตนาร้าย เช่น จำเลย เจตนาจะทำร้ายให้เป็นอันตราย สาหัสย่อมเป็นเหตุที่ควรได้รับโทษ สูงกว่ามีเจตนาให้บาดเจ็บ เล็กน้อย					

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่เกิดจากผู้เสียหาย

ข้อที่	ปัจจัย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1	<u>ด้านเพศและประเภทของ</u> <u>ผู้เสียหาย</u> ผู้ที่ทำร้ายเด็กและคนชราควร ได้รับโทษสูงกว่าทำร้ายคนทั่วไป					
2	ผู้ที่ทำร้ายเหยื่อที่เป็นบุคคล วิกลจริตไม่สามารถช่วยเหลือ ตัวเองได้ ควรได้รับโทษหนักกว่า ทำร้ายคนทั่วไป					

ข้อที่	ปัจจัย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
3	ผู้ที่ทำร้ายเหยื่อที่เป็นหญิงซึ่ง อ่อนแอควรได้รับโทษสูงกว่าทำ ร้ายผู้ชายทั่วไป					
1.	<u>ด้านความสัมพันธ์ระหว่าง</u> <u>ผู้เสียหายกับผู้กระทำความผิด</u> ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำความ ผิดกับเหยื่อเช่น การทะเลาะ เบาะแว้งกันเล็ก ๆ น้อย ๆ ระหว่างเพื่อนบ้านควรลงโทษ สถานเบาหรือรอการลงโทษ					
1.	<u>ด้านความประพฤติของผู้เสียหาย</u> พฤติกรรมของผู้เสียหายที่ทำตัว ให้ตกเป็นเหยื่อเช่น ยั่วเย้าจำเลย ก่อน เป็นเหตุหนึ่งที่ควรลงโทษ จำเลยในสถานเบา					
2.	ประวัติของผู้เสียหายที่มักจะมี เรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับผู้อื่น บ่อย ๆ ย่อมเป็นเหตุหนึ่งที่ควร ลงโทษจำเลยในสถานเบา					

ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านกระบวนการยุติธรรม

ข้อที่	ปัจจัย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1.	<u>ด้านตัวบทกฎหมาย</u> คำรับสารภาพของจำเลยในชั้น พิจารณาของศาลเป็นเหตุที่จะลด โทษให้แก่จำเลยได้					
2.	ในชั้นอุทธรณ์จะไม่พิพากษา ลงโทษจำเลยให้หนักขึ้นกว่าที่ศาล ชั้นต้นกำหนด หากว่าโจทก์ไม่ อุทธรณ์ในทำนองขอให้เพิ่มโทษ แก่จำเลย					
3.	คำรับสารภาพของจำเลยในชั้น จับกุมและชั้นสอบสวนที่พนักงาน อัยการนำเสนอต่อศาลเป็นเหตุที่ จะลดโทษให้แก่จำเลยได้					
4.	คดีที่ต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหา ข้อเท็จจริงหรือคู่ความอุทธรณ์แต่ เฉพาะในปัญหาข้อกฎหมาย ใน ชั้นอุทธรณ์ต้องถือข้อเท็จจริง ตามที่ศาลชั้นต้นรับฟังมาในคำ พิพากษาของศาลชั้นต้น					
5.	การที่คู่ความไม่ยื่นอุทธรณ์ภายใน ระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ย่อม ส่งผลให้ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ และศาลอุทธรณ์ภาคไม่สามารถ ใช้ดุลพินิจแก้ไขโทษของจำเลยได้					

ข้อที่	ปัจจัย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
6	คดีทำร้ายร่างกายที่ศาลชั้นต้น พิพากษาลงโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท โดยปรกติคู่ความจะ อุทธรณ์ขอให้เปลี่ยนแปลงโทษ จำเลยไม่ได้					
7	การที่ภาคีรัฐออกพระราชบัญญัติ ล้างมลทินโทษให้แก่ผู้ที่เคย ต้องโทษ เป็นเหตุให้ศาลไม่ สามารถใช้ดุลพินิจเพิ่มโทษแก่ จำเลยเพราะเหตุกระทําผิดซ้ำซาก ได้					
8	ในชั้นศาลอุทธรณ์ ควรแก้ไขคำ พิพากษาศาลชั้นต้นในคดีทำร้าย ร่างกายที่ต้องห้ามอุทธรณ์ใน ปัญหาข้อเท็จจริงและผู้พิพากษา ศาลชั้น ต้นอนุญาตให้อุทธรณ์ใน ปัญหาข้อเท็จจริงได้ หากศาล อุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาค เห็น ด้วยกับผู้พิพากษาศาลชั้นต้นที่เห็น ว่าข้อความที่ตัดสินเป็นปัญหา สำคัญอันควรสู่ศาลอุทธรณ์และ ศาลอุทธรณ์ภาค					

ข้อที่	ปัจจัย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
9	การพิจารณาคดีในระบบกล่าวหา ทำให้ศาลไม่สามารถเข้าไป แสวงหาข้อเท็จจริงเพื่อประกอบ ดุลพินิจในการลงโทษจำเลยได้ดี เท่าที่ควร					
1.	<u>ด้านบุคคลากรในกระบวนการ ยุติธรรม</u> ความละเอียดรอบคอบของ พนักงานสอบสวนเป็นปัจจัยหนึ่ง ที่ทำให้ศาลใช้ดุลพินิจในการ ลงโทษได้แม่นยำขึ้น					
2.	การที่ศาลชั้นต้นพิพากษาคดีโดย ไม่มีคำสั่งให้พนักงานคุมประพฤติ สืบเสาะพินิจจำเลยก่อน ทำให้ การพิจารณาคดีในชั้นอุทธรณ์มี ข้อมูลในการใช้ดุลพินิจในการ กำหนดโทษจำเลยน้อยกว่ากรณี สืบเสาะพินิจจำเลยก่อน					
3.	ความเห็นของพนักงานคุม ประพฤติเป็นข้อมูลสำคัญส่วน หนึ่งที่น่าไปประกอบดุลพินิจว่า ควรจะรอการลงโทษหรือไม่					

ข้อที่	ปัจจัย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
4.	การนำกระบวนการยุติธรรมเชิง สมานฉันท์(การไกล่เกลี่ย)มาใช้ใน ระดับศาลอุทธรณ์ ทำให้การ พิพากษา <u>ลงโทษ</u> จำเลยในคดีทำ ร้ายร่างกายลดน้อยลง					
1.	<u>ด้านคำพิพากษาศาลชั้นต้น</u> คำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่ผู้ พิพากษามีอาวุโสมากเป็นเจ้าของ สำนวน มีข้อผิดพลาดให้ศาล อุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาค แก้ไขน้อยกว่าคำพิพากษาที่ พิพากษาโดยผู้พิพากษาที่มีอาวุโส น้อย					
2.	คำพิพากษาของศาลชั้นต้นโดย องค์คณะผู้พิพากษาคนเดียวมักมี ข้อผิดพลาดที่ศาลอุทธรณ์และ ศาลอุทธรณ์ภาคต้องแก้ไข มากกว่าคำพิพากษาที่พิพากษา โดยองค์คณะผู้พิพากษา 2 คน					

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเพิ่มเติม

This image shows a full page of white paper with horizontal dotted lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page, providing a guide for handwriting practice. There are no margins, text, or other markings on the page.